

Čez štirinajst dni pa prinese Iglar nove hlače. Tinček ni bil več žalosten; saj so mu mati povedali, da krojač vsakemu tako pomeri, kakor je njemu. Ko pa zagleda Tinček nove hlače, tedaj poskoči od veselja, da se hiša potrese. In vesel je bil Tinček prvih hlač; le kadar mu hlapec ponagaja, da mu je Iglar pomeril le nit, — takrat pokaža Tinček, da zna tudi v novi obleki — jokati.

I. E. Bogomil.

Dobra otroka.

Bolehni so bili Poličarjeva mamica. Pa bilo čudo, ko bi ne bili? Celo leto streči bolnemu možu, noč za nočjo prečuti pri njegovem ležišču — to mora zmagati korenjaka, kaj-li šibko ženico?

In ta žalost in bridkost ob moževi smrti, in ta pokop ob zimski vihri! Komaj so lazili po sobici. Večinoma so se tiščali ob peči in le za skrajno silo so stopili pred peč v vežo.

Mala je bila Poličarjeva družinica. Poleg matere samo še šestletna Mimica in štiriletna Manica. Mala in mlada je bila ta družinica, vendar pa bolehni materi velika podpora in tolažba.

Kaj bi bili pač počeli Poličarjeva mamica brez Mimice in Manice? Kdo bi jim donesel vode, kdo preskrbel drv, koga naj bi bili poslali po soli in svečave, ko sami niso smeli in ne mogli izpod strehe v snežni zimi.

Revni so bili Poličarjevi in zato niti mislili niso na to, da bi si najeli kako deklo ali postrežnico; Mimica in Manica sta opravili vse, kar je bilo treba zunaj hiše, kot bi bili veliki, četudi še nista imeli šolskih let.

Dolšakov boter, bogat pa tudi usmiljen sosed Poličarjev, so kar sami ponudili Poličarjevi materi, da smeta deklici brez strahu pobirati po njih gozdu suhljad, da ne bodo prezebali ob mrzli peči.

Po petkrat na dan sta pripeljali pridni deklici iz Dolšakovega gozda na malih saneh, ki so jih podarili tudi Dolšakov boterček, po toliko suhljadi, da so imeli Poličarjevi vedno potrebne zaloge, da se jim ni bilo bati zmrzovanja.

Radi sta hodili deklici v gozd; radi na ljubo dobri mamici; radi, ker je tudi po zimi v gozdu tako lepo in kratkočasno. Kot biseri se leskeče sneg ob solnčnih žarkih po vejah in po tleh; tam smukne izpod grmovja vitka podlasica; po drevju skače od veje do veje urna veverica; pisana žolna pa potrkava z močnim kljunom po votlih deblih, budi speči mrčes in ga hrusta, ko se prikaže iz razpok. Vsakovrstne ptice se izpreletavajo po vejevju in obirajo smrekove češarke ali pa se izprehajajo po tleh in pobirajo žir pod širokimi bukvami.

V živahni družbi pobirata Poličarjevi dve suho vejevje in ga povezujeta v butarico, da ga popeljeta domov.

Poličarjeva mamica pa mislijo na svoji ljubljenci, in kadar ju zagledajo, ko se bližata s svojim tovorom domači hišici, tedaj je pogled na hčerki najboljše zdravilo za njih bolehnost.

„O ljubi Bog, kako si dober,“ tako vzdihnejo mnogokrat ob taki priliki mati, „glej, koliko je od tega, kar sem pestovala to-le dvoje; kar sem jima dajala sama hrano v usteca; kar sem ju učila hoditi — zdaj mi pa že povračujeta, kar sem jaz njima storila dobrega. Ljubi Bog, ti si dober, četudi si nam vzel očeta, pa si mi dal dobra otroka.“

Tako je v Poličarjevi družinici vkljub uboštvu vseeno ljubko srčno veselje in zadovoljnost. Da, dobri in ubogljivi otroci so sreča in veselje svojih staršev; neubogljivi in poredni otroci pa njihova največja žalost in nesreča.

F. G.

